

Останнім часом зростає інтерес до історії рідного краю. У районному краєзнавчому музеї зібрано чимало легенд і переказів, які розповідають про походження назв населених пунктів. Не все, знає річ, у них достовірне. Але, як нам видається, вони зацікавлять читачів і спонукають до більшшого вивчення історії села чи міста.

закінчення. Початок сті за 10 серпня ц. р.)

ГЛАЖЕВА

Глажева — так спочатку назвали це село, а дуже багато лози навколо.

ДАНЧИМІСТ

Звідки походять назви? Відповідають, що в живі дуже багатий. Він мав красиву у Данку. Від сусідів села Печалівка їх ляла глибока канава, ці захотілося, щоб зробив міст, який'єднав два села. Пан, чуючи волю своєї дочки, збудував міст. Ото назвали його Данчиміст, а відтак — Данчи-

ме і друга версія. Батько пан мав незвичайно красивий замок. Прикрашено докільця тихоплиннічка Бовданка, чейку пан наказав перестроїти міст. На честь своєї дочки-одиначки дали назву Доньчині Село, розташоване над мостом, і почали зати Доньчин міст Данчиміст.

ДЮКСИ

Старожилки твердять, село заснували два брата. Їм сподобалась мальовнича місцевість і вони тут поселились, шого брата звали Дюк (Дюкса, Дуксита), його імені пішла назва Дюксині.

Перед людьми побувавша легенда. На певному хуторі жив пан із своїм сином. Він добродушною і щирим щирителем — жив лікуванням трави. До пана Дюка час-хочодили люди за догою і порадою. Коли тували в селі, він їде, той відпо-: «До Дюка із сн». Звідси піли й Дюк-

ЖАЛИН

Місцевість на місці теперішнього села було велике озеро, яке висохло, родючі землі вирішили переселитись біди. Сюди прибув пан із рідниці Жалин. Розповідають, що він був вояком. Коли ввійшов, любили за ним. Через — Жалин.

Друга версія. За селом було широке поле, на якому люди вирощували хліб — жито, пшеницю. А коли збіжжя дозрівало, його жали серпами. Від слова «жати» пібито й утворилася назва Жалин.

ЗБУЖ

Існує переказ, що в давнину на жителів, котрі мешкали на захід від Бугу, напали турецько-татарські орди. Звідти люди почали тікати на схід і селитися на лівому березі річки Горинь. Від того й село назвали — з Буга (з-за Буга) — Збуж.

ЗОЛОТОЛИН

Для поселення люди, звичайно, шукали гарні та зручні місця, найчастіше біля річок, багатих на рибу та з сінокісними берегами. Їм сподобалась мальовнича місцевість над річкою Горинь, у якій водилися лини. Пам'ятаєте приказку: «Нема риби, як линина»? Кажуть, що від слів золотий лин і походить назва села.

ЗЛАЗНЕ

У давнину село носило назву Злазно. Дехто вважає, що назва походить од слова «злазити». Перші поселенці прибули сюди човнами по річці Горинь. Вони вийшли («вилізли») на берег, що означало закінчення мандрів. Назва села, за іншою версією, походить від слова «злазитись» — сходиться.

ІВАНИЧІ

Десь три століття тому село належало поміщицькій Яну, котрий жив у Підлужному, і називалось Янєвичі. Уже за наших часів перейменоване в Іваничі.

КОМАРІВКА

З розповідей старожилів дізнаємося, що на тому місці, де зараз село, були великі болота і дрімучий ліс. Могутні дуби і високі сосни підступали до поселення. В Горині водилось багато риби — щука, лящ, лин. Одного разу цими місцями проїжджав пан Комарівський, який жив неподалік Дубна. Тому сподобався цей край, і він привіз сюди сім'ю, щоб оселилися

й працювали. Мабуть, від прізвища пана й пішла назва села.

КОРЧИН

Територію Поліського краю вкривали густі-прегусті ліси. Жителі змушені були відвойовувати землю від дерев, робити її придатною для хліборобства. Вони вирубували й вирізали дерева, а відтак корчували ліси та кущі. За іншим переказом, на околиці села стояла корчма. Кажуть, що початковою назвою села був Корчмин.

МАЛИЙ МИДСЬК

Колишня назва — Селище (нині це урочище). Воно було розташоване на березі озера в лісі. Коли пожежа знищила село, люди почали будувати житло далі від того місця. Пізніше назва пішла від назви сусіднього Великого Мидська.

ПЕЧАЛІВКА (МИРНЕ)

За розповіддю старожилів, місцеві торфовища мали в собі болотяну залізну руду. Для того, щоб виплавляти залізо, збудували величезну «печу» (піч). Оскільки вона була добре збудована і давала хорошу продукцію, її назвали «лувка». Звідси й назва «печ лувка» — Печалівка.

ПІСКІВ

Розповідають, що земля, де тепер село Пісків, належала поміщичкові Пісківському. Звідси й назва. **СТАВОК**
Колись у цій місцевості жили пани Корчевські.

На околиці їхньої садиби був ставок, у якому розводили рибу. Від того й назва.

СУСЬК

В незапам'ятні часи на березі Горині поселився чоловік на прізвище Суслік, Жив самотньо. Під город розробив клатчик луку. Крім цього, займався рибальством. Згодом тут почали селитися й інші люди. Спочатку одну вулицю назвали Суслівчиною, а згодом село Суськом.

ТРОСТЯНЕЦЬ

Неподалік села протікає невеличка річка. Колись вона була повноводною. Її береги вкривали зарості очерету. Місцеві майстри з очеретин (тростин) виготовляли цівки для ткацтва.

Дехто по-іншому пояснює назву. Розповідають, що село здавна славилось своєю культурою, чистотою. Люди відзначалися скромністю, гарно вдягалися. Місцевий пан ходив поважно, завжди з тростиною (палицею) в руці.

Як свідчить третя легенда, у давнину на село напали жорстокі вороги (можливо, це були татари). Вони до ноги винищували всіх жителів. Живим залишився тільки п'ятирічний хлопчик, бо його мати заховала в трісках.

Старожилки твердять, що назва села походить від того, що в ньому довгий час жили німці, яких назвали трубачами. Інші розповідають, що за часів панщини тут існував урочище «Дуби». Там зроблених гоїдалках з бавлялися молоді і діти. Якось у неділю троє молодих людей так розгорталися, що гоїдалки їм падали з висоти і людини загинули. Від того й пішла назва. Тригубиці, трансформувалася в Трубиці.

РУДНЯ

На берегах річки Мельниці в давнину добували й переробляли низького сорту залізну руду. Яку можна було надіти в багатьох місцях і нинішнього нашого району. Отже, в основі назви Рудня лежить слово «рудня».

ЧУДВИ

Татарські нападники, якого із села не минуло — всіх знищили. Як чудом лишився в живих один-однієцький чоловік. Тому-то й Чудви.

ЯПОЛОТЬ

За хутором, який нині раніше села, лежить непрохідні болота. За історичними джерелами за болота, почали згодом переселятися люди. Звідси й назва — Заболоття — Яполоть.

Уклав А. КАРПІО

науковий працівник районного краєзнавчого музею.

Постанова Кабінету міністрів України

від 26 липня 1996 р. № 838

«Про зміну розмірів відшкодування населенням вартості житлово-комунальних послуг»

Кабінет міністрів України постановляє:

1. Установити з 30 липня 1996 р. квартирну плату в межах норм, визначених чинним законодавством, у розмірі 19 тис. крб. за 1 кв. метр загальної площі (з урахуванням податку на добавлену вартість). За надлишки площі розмір квартирної плати збільшується в 1,1 раза.

2. Уряду Автономної Республіки Крим, обласним, Київській та Севастопольській міським державним адміністраціям при визначенні тарифів для населення та послуги водо-, теплопостачання, водовідведення забезпечити з 30 липня 1996 р. відшкодування населенням вартості цих послуг

(з урахуванням податку на добавлену вартість) у розмірі не менше 8 відсотків.

3. Міністерству економіки, Антимонопольному комітетові здійснити перевірку обґрунтованості формування тарифів на житлово-комунальні послуги в регіонах і до 1 вересня 1996 р. інформувати Кабінет міністрів України про її результати.

Перший віце-прем'єр-міністр України

В. ДУРДИНЕЦЬ
Міністр Кабінету міністрів України

В. ПУСТОВОЙТЕНКО